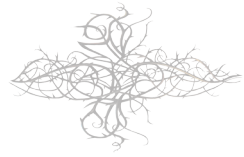

SCHELEŞUL
MATTHEW JOBIN

NETHERGRIM

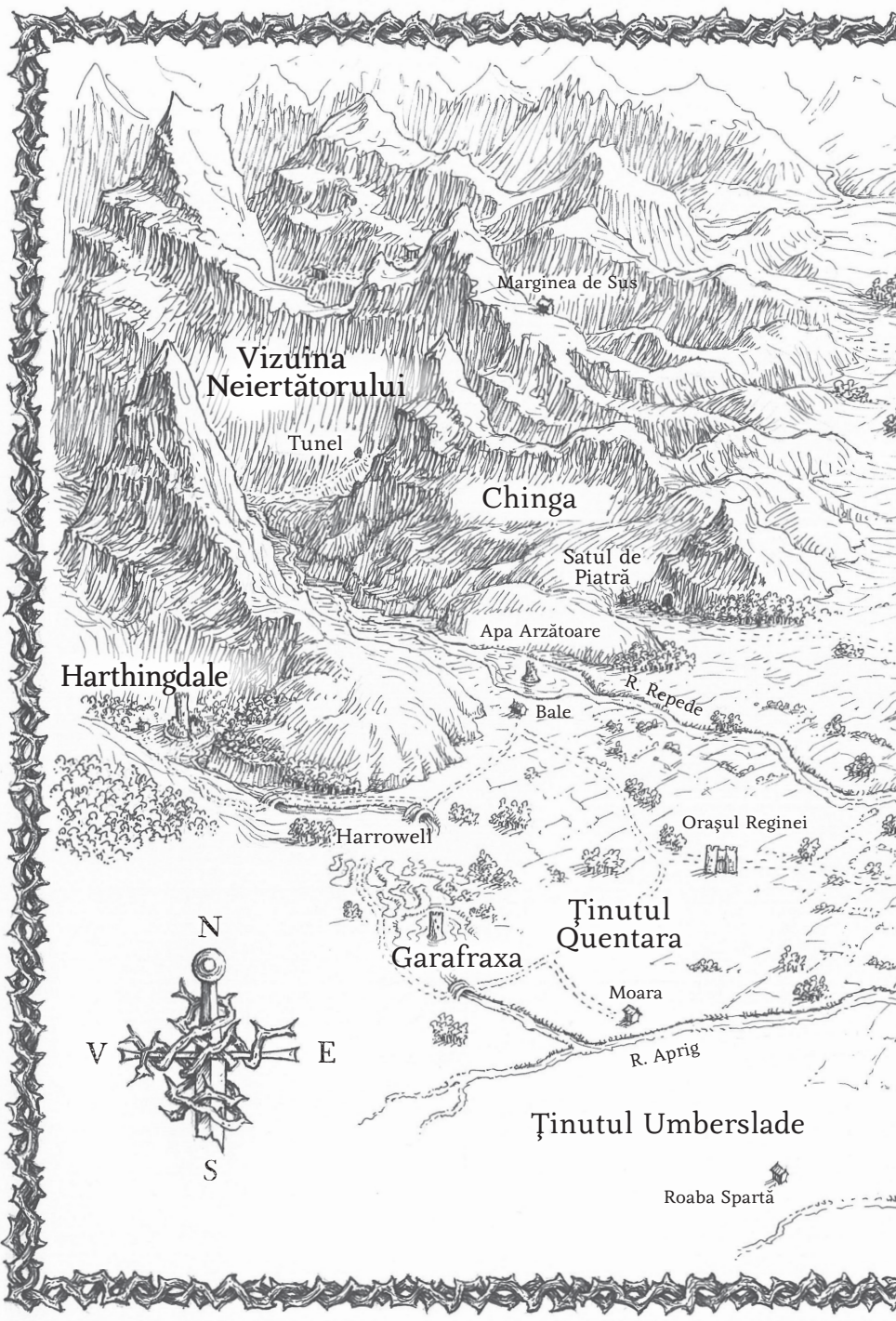

SCHIELEȘUL

CARTEA A DOUA

MATTHEW JOBIN

 EDITURA
NICART

Vizuiina
Neiertătorului

Marginea de Sus

Tunel

Chinga

Satul de
Piatră

Apa Arzătoare

Harthingdale

R. Repede

Bale

Harrowell

Orașul Reginei

Ținutul
Quentara

Garafraxa

Moara

R. Aprig

Ținutul Umberslade

Roaba Spartă

Cătunul Dor

Văduvele

Desiș

Grajdurile

Valea Mlaștinii

Dealul Dorințelor

Traseul lui Wolland, printre mlaștini

Baronia Elverain

Domeniul lui Aelfric

Baronia Wolland

Thrawnthrup

R. Tamber

Norn

Orașul de Sus

Satulung

Olingham

Mormintele lui Lum

Vadul Dor

Trifoi

Sutașii din Uxingham

Vâltoare

Suta de Spini

Pădurea Mondrem

R. Umflat

Tambridge

Sutașii din Whistley

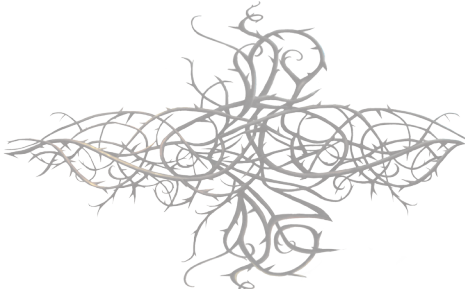
R. Ivern

*Toate cele cu adevărat înțelepte au fost deja gândite.
E necesar totuși să încercăm să le gândim iar.*

Johann Wolfgang von Goethe

Prolog

– Trezește-te, copila mea!

Katherine deschise ochii.

– Sunt trează.

Tatăl își luă mâna de pe umărul ei.

– I-a venit sorocul, spuse el și se întoarse, ieșind din dormitorul fetei.

– I s-a rupt apa?

Katherine se ridică în așternutul răsucit. Căluțul din cârpe căzu pe podea.

– Nu încă, spuse tatăl aplecându-se peste focul din căminul camerei de vizavi și încălzindu-și mâinile la flacăra lui. Dâre portocalii îi marcau liniile palmelor. Dar stă întinsă pe o parte. Nu mai durează mult.

Katherine se întinse după cizme și le trase peste pantaloni.

– Cine era bărbatul care a venit aseară la noi? Nu l-am mai văzut până acum.

Tatăl nu îi răspunse. Fata îl privea prin deschizătura îngustă și diformă a ușii. Focul lăsa umbre pe pereții din

jur. Tatăl scoase de la centură o monedă veche de argint și o întoarse pe cealaltă parte. Era zgâriată pe ambele fețe.

Katherine se ridică în picioare.

– Tată!

Bărbatul strânse moneda în palmă.

– Soot s-a ridicat de trei ori azi și a lovit așternutul cu copita. A trebuit să o împing înapoi. Se întoarse cu spatele la cămin. E pregătită. N-ar trebui să o lăsăm singură mult timp.

Katherine își strânse păturile laolaltă și ieși din cameră. Apoi răscoli cenușa și se întoarse către tatăl ei care o aștepta cu cea mai groasă manta, pregătit să i-o pună pe umeri.

– De câte ori te ridici, pari mai înaltă, îi zise și îi așeză mantaua. O să mă întreci până la urmă.

– Nu vreau să fiu prea înaltă, tată.

– Semeni cu mama ta. Ei nu i-a păsat niciodată.

Împinse ușa, iar fata îl urmă.

Afară, lui Katherine i se strânse spatele de frig. Ghețușul le pocnea sub picioare. Dedesubtul stelelor, norii se desfăceau în fâșii. Vântul bătea drept dinspre munți, răscolind părul negru al fetei și aruncându-i-l peste ochi.

Grăbi pasul pentru a-și ajunge din urmă tatăl pe drumul ce ducea spre grajduri.

– Când am împerecheat-o, tată?

– În ultima noapte cu lună plină de dinaintea semănatului.

– Atunci mai are. Mai ales dacă va fi mascul.

– Știu. Din nou ai dreptate, Katherine. Întotdeauna ești atentă la lucrurile astea. Tatăl își strânse mantaua în jurul umerilor. Cinci iepe la rând, copila mea, cinci femele de împerecheat și nici măcar un armăsar. Lordul Aelfric nu va fi mulțumit.

Katherine intră după el în grajd și își dădu după urechi părul răvășit de vânt. Pe acoperiș se auzeau porumbeii. Două rânduri de capete apărură deasupra ușilor de la boxele de pe culoarul principal. Niciun cal nu dormea, în ciuda orei târzii și a întunericului. Yarrow se smiorcăia, râvnind la o mângâiere pe bot, Butterburr părea să-și dorească același lucru, dar Katherine știa că va încerca să o muște. Bătrâna Clover, biata de ea, nu se putea odihni în ciuda tuturor încercărilor. Scoase un fornăit scurt, cu urechile ciulite la boxa din celălalt capăt al grajdului, unde Soot se chinuia să fete.

Tatăl lui Katherine luă felinarul de la intrare. La lumina lui, firele castanii din barbă se deslușeau de cele cărunte, iar Katherine îi văzu fața încrețită ca după nopțile în care stătea cu privirea pierdută nu se știe niciodată unde.

Lui Katherine nu-i plăcea deloc să-l vadă așa.

– Ce e, tată?

– Puiul e mare, foarte mare.

Trase ușa boxei în care făta Soot, o iapă neagră precum spațiul dintre stele. Stătea întinsă pe-o parte, în paie, cu picioarele drepte și rigide, zvâcnind din copite la fiecare respirație.

Cuprinsă de disperare, Katherine căzu în genunchi. De când avea doar șapte ani începuse să-l ajute pe tatăl ei la moșitul iepelor și ajunsese să recunoască o naștere grea. Capul lui Soot zvâcnea convulsiv la fiecare geamăt. Pielea îi lucea de transpirație. Boxa mirosea a sudoare și a frică. Umflătura din abdomenul ei nu prevestea nimic bun.

Tatăl atârnă felinarul și își scufundă mâinile în găleata din colț. Se încovoie apoi lângă crupa calului. Katherine se cutremură doar gândind la ce va urma. Soot zvâcni. Următorul geamăt fu mai mult un răcnet.

– Şşş! Linişteşte-te! Totul va fi bine, încercă Katherine să o calmeze, punându-i o mână pe obraz. Mă doare să o văd așa, tată.

Bărbatul se așează la loc. Își duse mâna curată la frunte.

– Tată?

Își ridică privirea către fată.

– E un blocaj. Puiul stă invers.

Katherine mângâie capul iepei.

– Trăiește?

– Tocmai a încercat să mă muște.

– Îl poți întoarce, tată? Îl poți scoate?

– Nu știu, îi răspunse. E cel mai mare pui pe care l-am simțit vreodată într-o iapă de mărimea ei și e o încurcătură teribilă înăuntru. Nu știu de unde să încep.

Soot se încovoie și zvâcni toată, încercând să împingă puiul afară. Se forță și se contractă, se forță iar, după care renunță. Tatăl lui Katherine se încordă și încercă să întoarcă puiul. Își îndreptă umerii și încercă iar. Şuieră puternic pe nas. Soot la fel.

– Tată, s-a rupt apa. Katherine simți spatele puiului - era imens, lovind și luptând neajutorat. Trebuie să scoatem puiul cât mai repede sau îl pierdem. Îi putem pierde pe amândoi.

– Blestemat să fiu pentru prostia mea! spuse tatăl. Am știut că nu trebuia să o împerechem pentru prima dată cu Break-spear. Dar lordul Aelfric vrea cei mai buni armăsari de luptă, vrea să împrăspăteze sângele. Blestemat să fiu pentru prostia mea și el, pentru ticăloșia lui!

Katherine își trecu mâna prin coama complet transpirată a iepei.

– Hai că poți, Soot! Sigur poți. Te rog, nu renunța!

– Da, haide, Soot! Hai! O facem împreună.

Tatăl se ridică în genunchi și se încordă într-un efort lung de a-l trage, întoarce și trage din nou. Ceilalți cai bătură din copite și nechezară ușor. Unul dintre motanii grajdului trecu pe lângă boxă, aruncă o privire la cele ce se întâmplau, iar apoi își continuă hoinăreala de noapte.

Soot scoase încă un geamăt, mai stins decât înainte. Contractiile se răriră și deveniră mai slabe. Iapa, lipsită de puteri, se scufundă între paie pierzându-și cunoștința.

– Mai încearcă, o rugă Katherine scărpinând-o sub bărbie. Hai, că poți. Mai încearcă, te rog.

– Katherine, spuse tatăl cu capul plecat. Du-te și adu toporișca!

Katherine își simți stomacul în gât.

– Nu, tată!

– Trebuie să oprim asta. Nu-i mai putem lăsa să sufere.

Tatăl respiră adânc și mai încercă o dată, dar vocea lui sună a înfrângere.

– Te rog, tată!

– Adu toporișca, Katherine, nu mai sta!

– Nu!

Katherine se ridică și o luă la fugă. Vântul o lovi peste față. Se prăbuși lângă o buturugă bătrână și își cuprinse mijlocul cu brațele.

Norii alunecau pe cer șuierând. Noaptea continua să se răcească. Luna apăru subțire la orizont, întâia semilună din primăvara aceea.

Ieși și tatăl ei în frigul nopții. Din vârfurile degetelor îi picurau șiroaie de sânge.

– Vino înăuntru, copila mea!

– Nu, tată, te rog, nu pot.

– Vino!

O conduse înăuntru, de-a lungul culoarului. Parcă era o lecție despre cruzime, speranță și moarte. Deschise ușa boxei.

Puiul, lucind de la lichidul în care stătuse, săltă capul și ciuli urechile.

– Tată, rosti fata apucându-l de mâna însângerată. Ai reușit!

– Ei au reușit, spuse sprijinindu-se de ușă. Nici nu știu dacă am ajutat cu ceva. S-a întâmpilat așa dintr-odată.

Soot se ridică, smucind cordonul dintre ea și pui. Apoi se întoarse și se aplecă să-i lingă pielea neagră.

– N-ai avut dreptate, Katherine, îi spuse tatăl cu falsă ironie. E un mânz, unul mare și puternic. Ori va deveni un armăsar de primă clasă, ori eu sunt ducele de Westry. Până la urmă, lordul Aelfric va fi mulțumit de noi.

Soot își curăță mânzul cu vigoare și grijă. Apoi își plecă botul și îl înghionti. Puiul scoase un sunet indignat, dar mama insistă și, după alte câteva ghionturi, mânzul încercă să se ridice. Mușchii încă nefolosiți îi trosniră și își propti crupa pe picioarele slăbănoage din spate. Apoi nu știu ce să mai facă. Își descurcă picioarele din față și vru să se ridice pe toate patru. Nu reuși însă decât să se prăbușească la pământ, pierzându-și stabilitatea. Katherine și tatăl ei izbucniră în râs.

Mânzul își scutură capul, expiră adânc pe nas și ridică iar picioarele din spate, atât de repede de parcă nu voia să se facă de râs. Apoi, cu ajutorul mamei, se săltă pe toate cele patru copite. Soot se întoarse pe-o parte, iar mânzul, cu ușurință și precizie, îi găsi sfârcul și începu să sugă.

– Niciodată n-o să mă satur să văd asta, spuse tatăl lui Katherine. Nici dacă aş vedea-o de o mie de ori.

Mânzul veni spre Katherine clătinându-se. Soot îl urma îndeaproape. Felinarul se legăna, luminând culoarea de cărbune a pielii lui, griul părând acum negru-albăstrui. O privi pe Katherine, micuț, fragil și îndrăzneț, ca și când venirea lui pe lume fusese deja anunțată în sunete de trompetă. Pe față o trecu un fior din tălpi până în creștet. Întinse mâna și spuse:

– Te va chema Indigo.